

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 1661 van 11 september 2007
in de zaak X/ IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Egyptische nationaliteit, op 30 mei 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op het arrest van 19 juli 2007 waarbij de behandeling van het dossier werd uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE ROECK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:
“U verklaart geboren te zijn in Zaytoun (Cairo), de Egyptische nationaliteit te bezitten en christen (Kopt) te zijn. Sinds juli 2005 baatte u in Asbat al-Nahr een zaak uit in garen. Een drietal maanden na de dood van uw moeder (januari 2006) verloofde u zich met (H.), een christelijk meisje. Jullie kenden elkaar al een vijftal jaar en beide families waren het met de verloving eens. Op 15 oktober 2006 kreeg u een telefoontje van (H.) die u vroeg haar te helpen. Op straat was haar een auto gepasseerd met daarin een man die haar een document liet zien dat een huwelijksakte moest voorstellen. Ze kon ontkomen aan haar belager en zocht toevlucht bij de burens. U pikte haar daar op met een taxi en bracht haar naar het appartement van uw buurman, (M.). Jullie bespraken de zaak en kwamen tot de conclusie dat het opgezet spel was. Hetzelfde was immers (H.’s) zuster, (M.), overkomen. Gezien het al laat was wilden u en (M.) pas de volgende dag bij de politie klacht neerleggen. Deze laatste vertrok de volgende ochtend naar zijn werk, doch zou terugkomen zodra hij een vervanger had gevonden zodat jullie naar de politie konden

gaan. Enige tijd later werd er door vier mannen aangebeld en de oudste onder hen vroeg naar (M.) en naar (H.). U loog dat (M.) en diens familie naar het platteland waren vertrokken. U beweerde een collega van (M.) te zijn die op het appartement lette. Ze waren niet overtuigd, kwamen binnen en zetten een pistool tegen uw hoofd. Het appartement werd doorzocht en ze vonden uw portefeuille met daarin uw beroepskaart waardoor ze wisten dat u had gelogen. U werd gewaarschuwd dat indien u (H.) niet aan haar wettige echtgenoot zou overhandigen, u zou worden gedood. U ging daarop naar de politiepost 'al-Khoussous' en vertelde daar uw wedervaren. U verklaarde dat alhoewel u niets kon vertellen over de identiteit van de daders, het misschien wel dezelfde personen waren als toen met (M.). Er werd een politieagent met u meegestuurd, eerst naar uw appartement en dan naar het appartement van (M.). Er kon echter niets worden vastgesteld. Er werd vervolgens een proces-verbaal opgemaakt en er werd u meegedeeld dat een onderzoek zou worden ingesteld en u de politie diende te contacteren zo de daders nogmaals zouden opduiken. U durfde niet meer naar uw appartement terug te keren en nam uw intrek in uw bureau. Tevens zocht u priester (K.) op en bracht hem van het gebeurde op de hoogte. U contacteerde uw overburen en vernam zo dat er onbekenden op uw deur hadden staan kloppen en roepen. De priester vertelde dit aan de politie, doch zij ontkende de feiten. Priester (K.) verwittigde de burenen hem op hoogte te brengen mochten er zich nog dingen zouden voordoen. In oktober 2006 viel er een gewapende man uw bureau binnen en dreigde u te doden zo u hem niet vertelde waar zijn vrouw, nl. (H.) zich bevond. Hij beledigde daarbij het christendom waarop ook u de islam beledigde en hem neersloeg. U kon vervolgens ontkomen. U vluchtte naar de priester die op zijn beurt naar de politie ging en er vernam dat dezelfde man een klacht tegen u had neergelegd waarin u ervan beschuldigd werd zijn echtgenote te hebben ontvoerd, hemzelf te hebben aangevallen en de islam te hebben beledigd. De priester zou hierop met de islamisten hebben proberen te bemiddelen. U dook onder bij (F. H.) in Asbat al-Nahr. Hier vernam u dat ook uw moslimburen u wensten te doden omdat u de islam had beledigd. Uiteindelijk hebt u per boot Egypte verlaten en op 5 december 2006 in België asiel aangevraagd. Sinds uw verblijf in België hebt u vernomen dat enkele mannen, onder het mom dat ze cliënten zijn, verschillende keren bij uw broer (M.) naar uw verblijfplaats hebben gevraagd."

1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) Vooreerst dient opgemerkt dat het toch wel **zeer opmerkelijk** is dat u, nadat u van uw verloofde (H.) had vernomen wat er haar was overkomen, **niet onmiddellijk** naar de politie bent gegaan om klacht neer te leggen. Hiernaar gepeild verklaarde u dat u (H.'s) wedervaren eigenlijk nogal banaal vond. U voegde er nog aan toe dat het daarenboven al laat op de avond was en u de identiteit van de dader niet kende. Geconfronteerd met het gegeven dat "een poging tot ontvoering en tot gedwongen huwelijk" nauwelijks als een 'banaal' incident kan bestempeld worden kon u weerom slechts opmerken de identiteit van de dader niet te kennen waardoor de politie toch niets zou kunnen ondernemen (gehoorverslag CGVS, pp. 7-8). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen gezien het een ernstig vergrijp betrof en er van u kan verwacht worden zulks onmiddellijk te melden bij uw autoriteiten of politiediensten. Ook uw uitleg de dader niet te kennen kan gezien de ernst van dit vergrijp uw nalatigheid niet vergoelijken daar u een klacht tegen onbekenden had kunnen neerleggen. Uw lakse houding is des te meer onbegrijpelijk daar u verklaarde dat (H.'s) zuster (M.) hetzelfde had meegemaakt en uiteindelijk met haar belager had moeten huwen. Er kan logischerwijze van worden uitgegaan dat bij een gelijkaardig gebeuren onmiddellijk stappen zouden worden ondernomen zulks aan te klagen en de hulp van uw overheden in te roepen (gehoorverslag CGVS, p. 7, Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), p. 14)."

Ook wat betreft de klacht die tegen u zou zijn ingediend dient te worden vastgesteld dat u hieromtrent **uitermate vaag** blijft en **niet bij machte bent** hieromtrent gedetailleerd te vertellen. U kunt enkel vermoeden, u zou dit van priester (K.) hebben vernomen, dat deze klacht zou zijn ingediend door een zekere (J. A. M.) die naar uw zeggen tot een islamitische groepering behoort. Gepeild naar welke groepering moet u het antwoord schuldig blijven. Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat uw angst voor deze

groepering aan de basis ligt van uw vlucht is uw ondermaatse kennis hieromtrent onaanvaardbaar. Het is gezien bovenstaande observaties niet meer dan logisch dat u alle mogelijke inspanningen zou doen om meer kennis omtrent deze groepering te vergaren of toch minstens te weten te komen om welke groepering het gaat. Zulks is immers essentieel om het gevaar dat u zou lopen en de vrees die u beweert te koesteren te kunnen inschatten. Wanneer er u dan gevraagd wordt of uw priester zijn contacten niet zou kunnen aanspreken voor het vergaren van meer informatie en/of u niet een organisatie zou kunnen contacteren die opkomt voor de rechten van de christenen in Egypte geeft u telkenmale een **zeer ontwijkend antwoord**. Zo antwoordt u vooreerst dat u niet weet op welke manier uw priester informatie zou kunnen achterhalen en voegt u er vervolgens aan toe geen organisatie te kennen die opkomt voor de christenen omdat u nooit eerder problemen hebt gekend (gehoorverslag CGVS, pp. 14-15). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u nagelaten hebt hieromtrent enige inspanningen te leveren. Dit is zoals reeds opgemerkt totaal onbegrijpelijk, temeer u een naam had (nl. (J. A. M.)) die u als basis zou kunnen gebruiken om u te informeren.

In dit kader dient voorts opgemerkt dat u naar aanleiding van de tegen u ingediende klacht **hebt nagelaten** een advocaat onder de arm te nemen. Dit is toch wel zeer merkwaardig gezien u zelf verklaart dat u met de hulp van deze persoon in staat zou zijn uw onschuld te bewijzen. Hiernaar gepeild verklaart u dat de autoriteiten niet het probleem zijn, doch dat u de islamitische groepering vreest (gehoorverslag CGVS, pp. 15, 19-20). Gezien deze uitspraak is het, zoals reeds werd opgemerkt in bovenstaande paragraaf, eens te meer onaanvaardbaar dat u niets zinnigs weet te vertellen omtrent uw belagers. Gevraagd waarom u dan niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten werpt u op dat de politie verdeeld is in twee kampen, het ene kamp steunt de fundamentalisten, het andere kamp zou uit vrees voor overplaatsing naar afgelegen regio's geen maatregelen durven nemen (gehoorverslag DVZ, p. 16). Dit zijn echter louter vermoedens van uwentwege die u niet kunt staven aan de hand van concrete elementen en daarenboven is deze bewering in tegenspraak met uw verklaring geen vrees te moeten koesteren voor de autoriteiten.

Gepeild waarom u, gezien het feit de autoriteiten voor u geen probleem vormen, niet elders in Egypte een veilig leven zou kunnen opbouwen, komt u niet verder dan te stellen dat er geen garanties zijn en dat u ook elders problemen met deze beweging zou kunnen krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dit is echter een te vaag en te algemeen antwoord dat louter gebaseerd is op uw eigen veronderstellingen en niet gestaafd wordt door concrete feiten. Overigens, gezien u zelfs niet weet te verduidelijken over welke groepering het in concreto gaat, kan bezwaarlijk gesteld worden dat ze overal in Egypte actief is.

Voorts dient opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs weet voor te leggen, noch wat betreft de klacht die u zelf zou hebben ingediend, noch wat betreft de klacht die tegen u zou zijn ingediend (gehoorverslag CGVS, p. 20). Evenzeer opmerkelijk is het feit dat u niets kan vertellen over de actuele situatie van (H.), uw verloofde, en haar familie (gehoorverslag CGVS, p. 22). U zou geen nieuws meer van hen hebben.

Gezien bovenstaande observaties bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een document van de universiteit en een attest import/export. Daarenboven toonde u tijdens het gehoor op het CGVS nog documenten die betrekking hebben op uw handelszaak (o.a. handelsregister, bankuittreksels, betalingen electriciteit en telefoon, etc). Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en uw professionele activiteiten, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. Gezien bovenstaande observaties vermogen deze documenten echter niet de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw dossier in positieve zin om te buigen."

2. Verzoeker roept in een eerste en enig middel de schending in van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van de vluchtelingen.

Verzoeker stelt dat bij een ernstig vergrijp als “poging tot ontvoering en tot gedwongen huwelijk” de Egyptische autoriteiten niet ingrijpen. Het gebeurt al te vaak dat christelijke vrouwen en meisjes door moslims gedwongen worden zich te bekeren tot de Islam en vaak is er sprake van kidnapping en verkrachting. Er zijn rapporten die aantonen dat in geval van gedwongen huwelijk de autoriteiten er niet in slagen om met de christelijke families samen te werken omtrent het terugkrijgen van het ouderlijk gezag over hun dochters.

De discriminatie van de christelijke minderheid door de islamitische meerderheid toont aan dat verzoeker niet hoeft te rekenen op bescherming van de autoriteiten.

Verzoeker ziet niet goed in waarom hij nalatig is geweest door niet onmiddellijk een klacht neer te leggen bij de politie aangezien hij de dag na dit voorval wel klacht indiende.

3. Verweerder repliceert dat deze uitleg niet afdoende is om de gemaakte vaststellingen inzake verzoekers nalatigheid te ontcrachten. Verzoeker toont weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, doch hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiemarge heeft overschreden. De door verzoeker aangehaalde rapporten volstaan niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen verzoeker heeft nagelaten te doen. Verzoeker laat na om in zijn verzoekschrift concrete en duidelijke argumenten op te werpen ter weerlegging of ontcrachting van de vaststellingen van de aangevochten beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet op bescherming zou kunnen rekenen van de Egyptische autoriteiten en er bestaat voor hem tevens een intern vluchtalternatief, gezien de lokale aard van zijn problemen.

4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

Verzoekers weerlegging dat het niet aannemelijk is dat hij zich niet onmiddellijk naar de politie begaf om klacht neer te leggen is niet aanvaardbaar gelet op het feit dat de zuster van zijn verloofde reeds het slachtoffer was van een gedwongen huwelijk.

Verzoekers asielrelaas wordt ondermijnd door (i) zijn vage verklaringen aangaande de klacht die tegen hem zou zijn ingediend (ii) het feit dat hij niet weet voor welke groepering hij is gevlucht, niks zinnigs kan vertellen over zijn belagers en heeft nagelaten om inspanningen te leveren hierover meer informatie te vergaren (iii) het feit dat hij heeft nagelaten een advocaat onder de arm te nemen, hoewel hij ervan overtuigd is dat hij zo zijn onschuld had kunnen bewijzen (iv) de vaststelling dat hij elders in Egypte een veilig leven kan opbouwen aangezien bezwaarlijk gesteld kan worden dat de groepering, gezien hij zelfs niet weet te verduidelijken over welke groepering het *in concreto* gaat, bezwaarlijk geacht kan worden overal in Egypte actief te zijn (v) het feit dat hij geen enkel begin van

